

TAN YERİ

FE
Çi
R

MERVE ÖZCAN

pörtakal

pörtakal

PORTAKAL KİTAP | 32

Roman | 24

TAN YERİ/FECİR

MERVE ÖZCAN

EDİTÖR

Rukiye Şahin

ISBN: 978-975-2468-64-1

9 789752 468641

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

KAPAK TASARIM

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Mart 2019, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

En güçlü ışığım için...

FECİR

Gördü adamın saklı suretini
Akrepe ve yelkovan birbiri ardınca dönerken aynı yeri
Ne vakit aynı yerde durdu ne bir dakika döndü geri
Önce bir düşmana baktı gözleri
Sonra uçuşturdu anılarını etekleri
Ve kaldı sisli gözlerinde, yabancı bir adamın sureti

Kadını izliyorum, ormanın serinliğinde
Kayan tüm yıldızların cesetleri birikmiş çehresine
Ölümün güzelliği yansıyor saklı saçlarının gölgesine
Fakat yaşam, kahve cesetlerin ilişmiş üzerine
Kızıl sancı elmacık kemiklerinde doğum halinde
Kadın gözlerini kapatıyor ve kopuyor fırtına kirpiklerinde

Bir damla mürekkebe gizlenmiş sükûn
Susmuş yakarışları duy, kopmadan önce tayfun.
Yönün olan adam bu sözlerin ardında mahzun ve yorgun
Saht'ın kanı da gücü de kahrolsun,
Çünkü bu zehir ancak serveti olur Karun'un

Zifir sardı geceyi, fecir yakın
Tan yeri ağaracaksa adımlarında kadının
Sürüklerdi adam cesedini, karanlığında ormanın
Yeter ki geçmişin topraklarından çıktığında elleri,
Gözlerindeki denizlerin derinliğinde adamı boğmasın

Saht'ın zindanını efsunlu çehresi süslerken
Çılgılığı boyadı gökyüzünü, aldı ışığı güneşin elinden.
Kehribar bir gül açtı dudaklarında, manen
Sonra gülümsedi kalben
Yıkıldı duvarlar, ruhen ellerimi tutarken
Tutuşmuş ellerimizin arasında devran dönerken.

Sisli ve karanlıktı orman, dün
Kadının zihni hâlâ hatıralarına küskün
Fakat... Fakat artık günü görmek, hatırlamak mümkün
Artık bu diyara uğrayacak olsa bile hüzn

*Ne dokunacak göğsündeki kadına ne adam onun ruhundan olacak
sürgün*

*Ayak bastığımız topraklar dökülen kanla yeşerecek günbegün
Nihayet gökyüzü tan yeriyle boyandı bugün.*

Arsıl ALAZ

0.0 TAN YERİ

Gökyüzü tan yeriyle boyandı ve doğurduğu günü, ormanın kollara bıraktı. Yağmura direnmiş karların üzerinden yansıyan kızıl gök, gecenin nasıl bir sancıyla güne ulaştığının şahitliğini üstlenmiş, letafetle parılıyordu. Gece kırılmıştı, bu perişanlık karşısında hakimiyetini muhafaza edemeden düştü. Ağaçlar ortaklık ettiği bu yıkım ve kayba karşı duyduğu utancı, erimiş kar sularını dallarından bir gözyaşı gibi toprağa akıtarak gösteriyordu. Çam iğneleri, adımların altında gürültüyle ezilmeyi bırakmış, sessiz sedasız yumuşak toprağa gömülüyordu. Ve üzerini örttüğü ölü bedenleri bile bu ana şahit tutan toprak, bu mahrem yıkım karşısında içinde barındırdığı her canlıyı gün doğumuna kadar saklıyordu.

Bu, ormanın özüydü.

Kadının yabancı kaldığı orman şimdi onu bir anne gibi sarıyordu dallarıyla, yangınından kalan küllerini topluyordu. Ağaçlar, gövdeleri arasından geçecek hiçbir karanlık silüete geçit vermeden tan yerinin renklerini ormana ilmek ilmek işliyordu. Havanın soğuşuna yaltaklanan rüzgârın muzip oyunlarına müsaade edilmiyor; soğuk, buzdan iğnelerini onlardan uzak tutarak sükûnet içinde havada asılı duruyordu.

Genç kadının düştüğü hiçlik, tüm ormanı ihanetle suçladığı sırada kadının boğazından kopan çığlıklara gizlenmiş canavarlar büyük bir açlıkla yağmaladıkları anılarla kaybolup gitmişti ve adam, toprağa düşen boş bedeni kadının kirpiklerinde kalan son gözyaşında boğularak izledi.

Kadının zihni alev aldı, adam o alevin dumanında zehirlendi; kadın gözlerini kapadı, adam ikisi için de her yanını kolladı. Kadın, acının pençesine takılıp ruhu kanlar içinde kalmış ve bir kenara savrulup atılmıştı. Adam hâlâ boğazında bir pençeyle nefes almaya çalışıyordu. Kadının hafızasındaki anılar bir kez daha saçılıp savrulmuştu, adam bir kez daha her bir anıyı onun yerine koruyup kollamış, onları geri alacağı ana kadar zihninde saklamıştı.

Genç adam tam da o saniyelerde zamansal bir kısıpca hapisti artık, o tırnaklarını şimdiki ana geçirmişti ama geçmişinin tırnakları hâlâ adamın ensesindeydi. Geçmişteki adamın, güçlü omuzlarının altında yatan ruhu cerahatli yara berelerle çevriliydi. Bedeni sağlamdı fakat ruhu ayakları altında acılar içinde kıvranıyordu. Şimdiki adamınsa, geçmiş yaralarından kalan izlerin utancı ve kadınının gözlerinden okuduğu hayal kırıklığı dehşet bir karın ağrısı gibi ruhunu yeniden kıvrandırmaya başlamıştı.

Ufak bir vakitte geçmişi anımsamak dahi adamın kapanmış yaralarını kederle sızlatırken adam şimdi yalnızca anımsamak değil geriye dönüp onu kurcalamak zorunda olmanın verdiği afallamış halle müthiş bir hezeyanın ortasına düşmüştü. Hâlbuki bu öngöremediği, bir anda var olan bir ihtimal değildi. Geçmişini karşısına alacağı zamanın artık bir adım gerisine ulaştığından haberdardı. Bugünün eninde sonunda geleceğini, kollarında taşıdığı kadını ilk gördüğü gün biliyordu zaten. Ama hesaplayamadığı bir şey vardı; kendisi her türlü acıya direnç gösterebilir, onunla savaşılabir ve aldığı yaralar için bir an bile sızlanmazdı ama şimdi geçmişin kötücül elleri karşısında yalnız başına değildi. O bunu istemese bile kadını yanı başında olacaktı ve bu kez tüm yükü sırtlanma fedakârlığını göstermeden bu ıstırap ikisinin arasında pay edilecekti.

Önce ormana iki adım sesi girmişti. Biri bilinmezliğe koşan kadına, diğeri her şeyin bilinciyle yürüyen adama aitti ve iki kişinin ayakları altında ezilen o topraklar yalnızca adamın adımlarıyla terk edildi.

Düştüğü zeminin çamuru kadının bedenine bulaşmışken adam onu yeni doğmuş bir bebek gibi ormanın rahminden alıp evine götürdü, onların evlerine. Önce çamurun bulaştığı tüm kumaşı kadının teninden sıyırdı, buz kesmiş ellerini ılık bir suyla ısıttı ve ikisine ait odaya götürüp yataklarına yatırdı. Kadın yumuşak yatağın üzerinde gözleri kapalıyken tıpkı birkaç gün öncesinde daldığı huzurlu uykulardan birindeymiş gibi tasasız ve çocuksu görünüyordu, adam onu günlerce izleyebilirdi. Ve izledi de.

Genç adam kadının yanında olabildiği zamanları sonuna kadar korumaya çalıştı fakat nihayet kadının altında kaldığı o güçlü zihin yıkımından sonra bedeni yavaş yavaş toparlamış ve adamın özenle hazırladığı her bir ilaçla yeniden sağlığına kavuşmanın kıyısına gelmişti. Bu sebeple adam onu güzelce giydirdi, tıpkı yıllar önce felaketlerin başladığı o günün sabahına uyandığında olduğu gibi ve geçen yıllardan bihaber gözlerini açacağı o eve, o odaya, o yatağa götürdü kucağındaki bedeni.

Kadını yatağa bırakırken dudaklarında eskitilmiş bir duanın mırıltısı tekrarlanıyordu: Evi kadın için ısıtırken zihninin içinde ona bir yabancı gibi bakacak gözler belirliyordu. Kadının başındaki şalı çıkarıp siyah saçlarını yastığa sererken vakarlı duruşunun altında bir çocuğun en saf korkularla yatağının altından çıkacak canavarı gözlediği gibi, geçmişinin canavarlarının genç kadının gözlerine yansıyacağı anı gözlüyordu, derin bir heyecan ve korkuyla.

Evin ahşap, tozlu odaları yavaş yavaş ısınmaya başladığında ve kadından bilinçsizliğin yerini alan uykulu birkaç mırıltı duyduğunda bu evi terk etme vaktinin gelip çatıldığını güçlülük de olsa kabullendi. Etraftaki her şeyi hiçbir şey değişmemiş gibi düzenledi. Kadın uyandığında tuhaf olan hiçbir şey görmeyecek ve o geçmiş günün huzurunu ufak bir zaman bile olsa yeniden yaşayabilecekti.

Eğildi ve gözleri yaşadığı her felakete karşı umarsız bir dinginlikle kapalı olan kadından yaşayacaklarına karşı hakkı olan son öpücüğünü aldı ve kendisi için sancılı, kadın için huzurlu bu sabahı derhal terk etti. Evden çıkıp ardından kapıyı kapatırken göğsünü

kadının okları için açmıştı, akıbetini bilmiyordu ama hazırdı, hem de bir bilinmezliğe göğüs gerecek kadar hazır. Verandadan indi ve çamurlaşmış karların üzerine örtülmüş taze, beyaz karları ezdi ayakları.

Zamanı gelecek, belki de bu dünyada onu tanıyıp bir kere bile ona düşmanlıkla bakmayacak tek bir insan dahi kalmayacaktı ama o yalnızca bir kişinin nefretiyle savaşacak, Kaplan pençesi Pars soluğuna dokunacaktı.

Adımları ormanı doldururken kadının okuduğunu bildiği satırları eski, tatsız bir şarkı gibi sessizce mırıldandı, gölgelerden sıyrılışını acılar içinde kutladı. Bu bir itiraftı; çığlık çığlığa yapılmış, fısıltılara sığdırılmış bir itiraf.

*“Birikecek cesetler, gördüğünde suretimin ardını.
Geldiğinde o zaman, göğsümü delerdi göğsünde sakladığı okları.
Yine de gösterirdim ona aynadaki yansımamı,
'Buyum,' derdim, “Ne gölgem kaldı artık ne buğum...”*”

01.01 KEHRİBAR

Orada birileri var.

Gözlerimi kapatıyorum ve yaşanmışlıkları anımsıyorum. Yabancı olduğu kadar aşına bir dürtüyle, hiç görmediğim bir zaman ve hiç bulunmadığım bir anda parmaklarımın arasındaki bu tarihî taşın oluşumuna, içine kazınan her bir anıya ve geçirdiği zamanlara tanıklık ediyorum. İçindeki irili ufaklı toprak kalıntılarının üzerinde gezinen insanların adım seslerini duyuyorum. Dikkatli bakıldığında fark edilmeyen minik yaprak parçalarını dalından koparıp önce savuran sonra da parçalanmasına sebep olan rüzgârın cereyanında kalıyorum. Ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemediğim ama tüm inancımın onun bir karıncadan kalan uzuv olduğuna ikna olduğum şu küçük kılcal siyah parçanın canlı bir karıncaya ait olduğunu ve o karıncanın yuvasındaki diğer birçok karıncanın arasında kaybolmasını izliyorum.

Orada birileri var, o ince kızıl harelerin arasında yaşanan şeylerin izleri var.

Parmaklarımın arasında döndürdüğüm kehribar kolyemi kaldırıp pencereye doğru tuttuğumda içinden yansıyan sönük gün ışığı kasvetli bir parlaklıkla, çok da güçlü olmayan yansımasına rağmen gözümü aldı fakat hemen sonra azıcık ışık da çabucak kayboldu perdelerin arasından.

Güneş bugün oldukça güçsüzdü, birkaç haftadır yatağımın ucuna düşen alacalı ışığı şimdi epey halsiz duruyor ve demek ki güneş bile olsa tüm o şatafatlı güce rağmen bulutların arkasında sönük kalabiliyordu.

İlk kez ismimi kendime bu kadar yakın bulmuştum, tuhaf. İsmimin anlamı buydu; babama göre *geceyi dahi yansımasıyla aydınlatacak*

kudrete sahip güneş, bana göre büyüklüğüne bakılmaksızın bir bulutla gücü kırılabilen güneş. Gerçi çocukluğumda geceleri odamın ışığını açıp geceyi aydınlatabildiğimi göstererek geceye de güneşe de verdiğim mesajlar düşünüldüğünde pek de umutsuzluğun gölgesinde değildim. Yalnızca, bulutları daima hesaba katmak gerek...

Tuhaf bir rüya görmüştüm, net olarak hatırladığım söylenemezdi. Her şey alabildiğine bulanıktı, bunlara anlam kazandırmak için oldukça takatsizdim bu sabah. O buğulu koşuşturmaca ve gölgeler beni epey yormuş olmalıydı ki birkaç gündür olmadığım kadar bitkindim.

Zihnimin perdesine yansıyan tüm o koşuşturmaca, buğulu bir camdan dışarı bakmak gibiydi. Uzanıp buğuyu silmek istiyordum ama elimdeki imkânlar beni yalnızca o camın bir adım ötesinde tutmuştu ve camın ardındaki tüm macerayı yalnızca gölge ve renklerin oyununda izlemiştim. *Dejavu...* Bu benzetmeyi nedense daha önceden yaptığımı hatırlıyordum ama ne için ve ne zaman yaptığımı hatırlamaya çalışmak beni yeniden o camın ardına sürüklüyordu, *her neyse.*

Rüyam için kötü ya da iyi diyemezdim, sanırım birkaç şey söyleyebilecek olsam bile bunlar; gölgeler, karanlık, daha çok gölge, buğu ve... Ve kehribar olurdu. Nedendir bilmem ama gözlerimi açtığımda yaptığım ilk şey elimi kolyeme götürüp onun orada olduğunu hissetmek ve uykumdaki bu kaotik bulmacanın anahtarımış gibi anlamsız bir cevap beklentisine girmektir. Ne kadar anlamsız olursa olsun bir an bile olsa kolyemin içinde sakladığı küçük geçmişinde bana dair birkaç cevabın olabileceğine inanmıştım. Sonraki birkaç dakika içindeyse yeniden büyüyüp uyku mahmurluğumdaki bu çocukluktan sıyrıldım.

Tüm bu rüyalı arbedeye rağmen yorganın altına kıvrılmış bedenimi huzurlu bir kış sıcağı sarmalamıştı. Garipti çünkü bu mevsimde bir yorgana bu kadar sarınmışken bunalımın eşliğine gelmiş olmam gerekti fakat aksine, bir yerde var olan sert soğuğa karşı sahiplendiğim bu sıcaklık, üşümüş ellerime aldığım sıcak bir fincan çay gibi rahatlatıcıydı.

Çelişkiler içinde başlayan bu sabahı daha fazla yatağımda harcamak için üzerimdeki ağır yorganı itip yerimden kalktım. Bedenimin belli birkaç noktası bir yaranın iyileştiği evrede verdiği ufacak sızıyla

gerildiğinde bir kez daha kendimi, kendime yabancı hissettim. Elimi kolumun üzerine götürüp oradaki ince sargıyı fark ettiğimde ne kolumu sıyırıp orada var olduğunu bildiğim yaraya baktım ne de bir kez daha yataktaki durgunluğa kapıldım. Kendimi bildim bileli babamın eğitimlerinde fark etmeden aldığım yaralarla doluydu bedenim fakat hiçbir zaman üzerini sardığım yaralarımı unutacak kadar kendimi kaybetmemiştim. Anneme ya da babama bugünün tuhaflığından bahsederken bu konuyu hakkıyla eşelerdim belki de, çünkü şu an... Evet, tam olarak şu an tek sıkıntımın bu olmadığına dair tatsız ama güçlü bir hissiyata kapılıp gitmek üzereydim...

Pencereye yaklaştım ve mevsime göre bir hayli ters düşen kasvetli beyaz yansımayı görebilmek için perdeyi kenara çektim. Hayretle irileşen gözlerim karşıdaki manzarayı bir anlama kavuşturmak için hızla etrafta dolaşırken beynim, bunun nasıl olabileceği hakkında teoriler üretmek için mantıklı sebepler arıyordu. Dışarısı bembeyazdı, tüm zemin ve ağaç dalları bembeyaz karla örtülüydü... Bu mevsimde, birkaç gün öncesine kadar havaların normalden daha sıcak olduğunu hissederken şimdi kara kışla yüz yüzeydim.

Bugün normal değildi, kolumdaki şu sargı ve dışarıdaki karı fark etmeden önce hatta uyandığım andan itibaren bunun farkındaydım.

Saçlarımı toplarken odadan hızla çıktım, anneme ve babama seslenirken çoktan mutfağa ve diğer odalara girip çıkmıştım, evin içindeki uğursuz sessizlik sanki tuhaf başlayan günün henüz hızını alamadığını gösteriyordu. Yatak odalarının önünde durduğumda çoktan bir yanıt almış olmalıydım, bu cevapsızlık ellerimi üşüten bir ürpertiyle beni sarsıyordu. Kapıyı çalmaya cesaret edemiyordum çünkü bir şeyler yanıştı. İkisine de yeniden seslendim, kapıyı gürültüyle çaldım. Sesin gelmediği birkaç saniyeyi yeterli görerek kapıyı açtım ve içerideki ıssızlık, tozlu ahşap kokusuyla yüzüme çarptı.

Normal bir şeyler görmeye ihtiyacım vardı. Annem bir odadan çıkıp babamın dükkâna gitmek için beni erkenden uyandırmaya çalıştığını ama uyanmayınca erken çıktığını söyleyebilirdi. Kendime gelene kadar bu mevsimde neden kar yağdığına dair bir şey bile sormazdım.

Yatak odasına girip etrafı bir cevap arar gibi bakışlarımla didik didik ettim fakat öyle büyük bir cevapsızlık hakimdi ki odaya, ne yıllarca hiç kullanılmamış gibi düzenli duran yatak ne de tozlu yüzeyler bana istediğimi verdi. Alabildiğim tek şey biraz daha kafa karışıklığı ve yeni yeni damarlarıma sızmaya başlamış paniğin ısıydı. Başım feci bir ağrıya zonklamaya başladığında parmaklarımı şakaklarıma basturarak odadan çıkmaya hazırlandım ama sonra durdum. Gözlerim, birkaç gün önce annemin dükkândan istediği ve benim de getirip komodinin üzerine bıraktığım kitaplara takılıp geçtiğinde bir fazlalık gözlerimi oyaladı. Kitapların üzerine düzgünce bırakılmış küçük bir kâğıt parçası ve üzerinde yazılı bir şeyler vardı. Bana bir kurtuluş dalı uzatılmış gibi çabucak komodine ulaşarak kâğıdı elime aldım; babamın aceleci ve karışık el yazısıyla yazılmış olan notu algılayabilmek ve bir mantığa oturtabilmek için defalarca okudum... Sonunda, hevesle elime aldığım bu kâğıdın bir cevabın değil bir kaosun başlangıcının anahtarı olduğunu anlayabildiğim, geri kalan hiçbir şeyi anlayamasam da...

“Eğer geri dönmezsem, Arsil Alaz’ı bul Helya... Ya da bekle, o seni bulacaktır.

-Baban.”

Sorular birbirini doğurdu, zihnimde yankılanan her soruyu yeni bir sorunun ağırlığı yıprattı ve tüm düğümler alacaklı gibi kapıma dayanıp cevap talep etti. Artık önünü almamın mümkün olmadığı bu karmaşanın ortasında, birkaç dakikanın ardında nihayet dudaklarımı aralayabildim ve ben de birkaç soru sordum.

Arsil Alaz kim, baba? Onu neden bulayım ya da bekleyeyim? Onu nerede bulacağım? O beni neden bulacak?

“Baba...” dedim tükenmiş bir nefesi uğurlarken. “Neredesiniz?”

Bugünden anlayabildiğim bir şey varsa, o da burada böylece oturup bekleyerek hiçbir cevaba ulaşamayacağımdı. Babam beklememi söylese de tanımadığım bir adamın gelip beni bulmasını bekleyemezdim. Elimdeki kâğıtla birlikte odadan çıkıp kendi odama ulaştım. Birkaç gün önce sıcak havaları düşünerek çıkarıp kapımın arkasına astığım ince elbise ve pantolonuma uzanacakken dışarıdaki açılanamaz kışı

hatırlayarak kışlık kıyafetlerimden birini aldım. Evdeki işlerimi aceleyle halledip çıktığımda ayağımdaki çizmeler ve omuzlarımdaki kalın, ağır pelerin hâlâ gülünç geliyordu fakat yüzüme çarpan kış soğuğu ufak bir lakaytlığa bile müsaade etmeden beni kendime getiriyordu.

Babamın kamyoneti burada değildi ve ne yazık ki kasabaya kadar ya da en azından ormanın sınırına kadar yürümek zorundaydım. Yürüme-yi dert ettiğimden değildi ama böyle bir anlamsızlık içinde her şeyin olabildiğince hızlı olmasını istiyordum.

Durgun ve epeyce yalnızlığımı hissettiğim bir yürüyüşün ortasında birinin bana eşlik ettiğine dair kanıtlanamaz bir hisse kapıldım ve o hissini gerektirdiği gibi arkamı dönüp etrafıma baktım. Bu kontrol tıpkı çocukken gece korktuğumda yaptığım kontroller gibiydi. Karanlık odada gözlerimi açar ve birinin odada olup olmadığını görmek için etrafa bakardım, bu kolaçan etme hali birini görmek için değil aksine birinin orada olmadığına kendimi ikna etmek içindi, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm ve... Bir kez daha durup etrafıma baktım ama bu kez omzuma astığım yayımı elime almış, ok kılıfından bir ok çekip nişan almaya hazırlanmıştım. Çünkü karın üzerinde yürüyordum ve karın üzerinde yürümek tıpkı cam parçalarının üzerinde yürümek gibi sessiz adımları bir yerden sonra ifşa ederdi.

Orada birisi ya da bir şey vardı, bir yırtıcı olabilirdi ya da soğuğu umursamayan bir sincap belki de ormana girmiş kasabalılardan biriydi... Ne olduğunu bilmesem de yalnız olmadığuma emindim.

Oku, yayı tutan ellerimin arasında gevşek fakat sağlam bir şekilde tutarak ve çevremi kollayarak yürümeye devam ettim. Gün oldukça tuhaf başlamış ve daha da tuhaf bir halde devam ediyorken bir hayvana ya da bir insana karşı, normalde olduğumdan daha dikkatli davranmalıydım.

Pelerininin ağır başlığını kafama geçirip gözlerimin üzerine indirirken tedbiri elden bırakmadan ve hızımı kesmeden yürümeye devam ettim. Kasabaya bu şekilde ulaşmak zaman alacağı için tehlikeli bir kestirme kullanmakta sakınca görmüyordum. Ormanın, şehir merkezi sınırına yakın, çiftlik araçlarının rotasının üzerinde olduğunu bildiğim bir yola çevirdim yönümü.

Sınıra yakın desem de en yakın bölgede bile sınıra en az on, on beş kilometre olurdu. Daha ilerisine geçmek, bir sınır askeriyle yüz yüze gelmek demektir. Tabii sınıra yakın olduğumda da aynı durumun başıma gelmesi yüksek ihtimaldi ama en azından ormana yakınken saklanma olanağına sahiptim.

Çok zor olmadı. Ormanın bitiminde, sınıra yaklaştığım için beni sorgulayabilecek birkaç askerden saklandım, bir şekilde yola ulaştım ve çiftlikte çalışan kadınları taşıyan bir çiftlik arabası bulup ormanda kaybolduğumu söyleyerek beni kasabaya kadar yanlarında götürmelerini istedim. Çok uğraşmama gerek kalmadan kabul ettiler ve beni dükkâna yakın bir yere kadar götürüp bıraktılar.

İnmeden önce kadınların birkaçına bu anormal kar yağışı hakkında sorular sorduğumda bana normal olanın bu olduğuna dair şeyler söylediler ve diğerlerinin hiçbiri bu durumu gariptemiş gibi değildi.

Tuhaflıklar hız kesmeden sürüyordu. Meydana ayak bastığımdan beri daha önce görmediğim kadar çok kasaba askeri silahlarını kuşanmış, meydana ve sokak aralarında dolaşıyordu. Dayanamayıp yoldan geçen kızlardan birini durdurarak asker yoğunluğunun sebebini sordum. Habersizliğim karşısında hayrete düşmüş gibi bakıp, “Çünkü...” diyerek bir şeyler geveledi, sanki hâlâ olanlardan bir şekilde habersiz kalmamı anlayamıyordu. “Çünkü Ateşoyuk’un dört bir yanında saldırılar var, bunu herkes biliyor ve... Sen ciddi misin?”

Söyledikleriyle afallamışken başımı sallayıp onunla dalga geçmediğimi söylemek için epey geç kalmıştım. Bu yüzden kız başını umutsuzca iki yana sallayıp yanımdan geçti ve önüne dönüp hızlı hızlı yürümeye devam etti.

Yarıyı karla örtülmüş, ahşap köşelerini buz sarkıtları sarmış **AMBER Kitap&İnternet** yazılı tabelanın önünde geldiğimde tahmin ettiğim gibi annem ya da babamın burada da olmadığını gördüm. Dükkânın kepenkleri kapalıydı. Etrafıma bakıp meydanadaki birkaç değişikliği gördüğümde başta yoğun bir yabancılık hissederken sonrasında her şey o kadar kuvvetli bir aşinalıkla görüş alanımı doldurmuştu ki tüm bu gelip giden yanlısalarla bir an dengemi kaybedip yere kapakla-

nıyordum. Son anda yanımdan geçen bir amca kolumdan yakalayıp ayakta durmama yardım ettiği için dengemi yeniden kazanabilmişim. Amca tereddütle bana bakarken teşekkür edip yalnızca bu havalara karşı hassasiyet göstermiş olabileceğimi söyleyerek yanımdan ayrıldım ve Amber’e girmeden hemen yandaki fırına attım kendimi.

Evden hiçbir şey yemeden çıkmıştım, en azından ayakta kalabilmek için peynirli bir simit alıp tadını neredeyse hiç hissedemeden bir çırpıda yiyip bitirdim. Fırının başında duran çocuk tanıdığım bir yüz değildi. Daha önce onu görmediğime emindim ve belki ondan bir şeyler öğrenebilirim umuduyla ona birkaç soru sordum. “Bu saldırıların... Yani Ateşoyuk’ta olan bu saldırıların ve şu her yerde dolaşan askerlerin sebebini biliyor musun?”

Çocuğun yüzünde kızdaki gibi aynı şaşkınlığı görsem de bir önceki kadar dışlanmış hissetmedim. “Parslar,” dedi. “Biliyorsun zaten, ortalıkta söylentiler dönüp duruyor... Yani lideri aradıklarıyla ilgili. Tabii ayrıntıları bilmiyoruz, herkes bir efsane uyduruyor.” İçeri giren kadının istediklerini hazırlarken sözlerine devam etti. “Açıkçası bunu bana sormana şaşırdım çünkü siz biliyorsunuz sanıyordum, yani sizin dükkânda insanlar bunları daha fazla konuşuyor.”

Daha önce yüzünü görmediğime emin olduğum bu çocuk dükkânımız ve bizim hakkımızda bu kadar emin konuşabiliyor ve bana lider efsanesinin gerçeğe dökülmüş olabileceğinden bahsediyordu. Tüm sorularımı sesim kısılana kadar haykırmak istiyordum ama bana her şeyi en başından anlatacak kimse yoktu etrafta.

“Arsıl geliyor,” dedi dilimlediği ekmeği kadına uzatan çocuk. “İstersen ona sor, onun bildiğine eminim.”

“Arsıl mı?” *Arsıl... Arsıl Alaz.* Ondan bahsettiğine emindim... Hatta, kesinlikle ondan bahsediyordu. Çocuğun burnunun ucuyla işaret ettiği yere baktığımda uzakta iki ayrı kişinin olduğunu gördüm. “Nerede?”

Kadından parayı alırken, “Orada işte,” dedi aynı yeri işaret ederek. “Siyah pardösülü olan.” Gösterdiği yere yeniden baktığımda bahsettiği adamı fark etmişim fakat adam yüzünü Amber’e doğru çevirip etrafa baktığında nedense geri çekilip kapının yansımından bakmaya devam

ettim. O beni görmemişti. Buraya doğru geleceğini düşünüyordum ki uzaktaki diğer adama doğru yöneldi ve onu kolundan tuttuğu gibi dükkânların arkasındaki bir ara sokağa girdi. O adamı kaybedemedim.

Emin olmak için çocuğa bir kez daha sordum, “Onun Arsıl Alaz olduğundan eminsin değil mi?” Kenara bıraktığım yayımı ve çantamı omzuma asarken çıkmak için hazırlandım.

Çocuk bugün karşılamaya alıştığım o tuhaf bakışlardan birini atarak, “Evet, onu gördün işte,” dediğinde hemen önümdeki kasaya cebimdeki bozuklukların bir kısmını bırakıp dışarı çıktım. Bir cevap bulabilmenin umuduyorsa koşar adım adamın girdiği ara sokağa yöneldim. Onun uzaklaşmasına izin veremedim.

Kapalı birkaç dükkânın arkasında kalan dar sokağa yaklaştığımda boğuşma seslerine benzer birtakım sesler duydum ve nedenini bilmediğim bir dürtüyle dükkânın köşesinde durdum. Birkaç adım daha attım ama attığım bu adımların sesini ben bile duyamamıştım.

Arsıl Alaz’ın adının geçtiği birkaç fısıltı duyduğumda biraz daha yaklaştım, düşündüğüm gibi uzaklaşmamışlardı. Sokağın bu yanında neredeyse kimse yoktu; askerler de meydanın diğer yanlarında, insanların yoğunlukta olduğu kısımlarda topluluk halinde bekliyor ve nadiren diğer ara sokakların yakınında dolanıyordu.

“Bir hain olduğunu biliyorum Arsıl ama söylesene, bu kadar duyarsız olmayı nasıl başarabiliyorsun?” Adamın sözleri alaycı ve kindardı, normal olamayacak şekilde kısık sesi, sessiz bir boğuşma içinde olduğuna işaret ediyordu.

Diğer adamın bir süre nefeslendiğini duydum. “Bu benim meselem, ayağıma dolanma Tufan! Seni bir daha onun yanında görmeyeceğim. Defol git buradan!”

İkisi de birbirini bırakmış olacak ki boğuşma sesleri kesildi. “O biliyor, aptal!” dedi diğer adam. “Kim olduğunu öğrenmiş. Seni umursadığımdan değil, beni de riske atıyorsun!”

“Kimseye bir şey söylemez, onunla henüz konuşmadım bile. İşime karışma!” Arsıl olduğunu düşündüğüm adamın sözlerinin zararsızlığına

rağmen sesindeki tehlike derin bir ürpertiyle bedenimin titremesine neden oldu.

“Bir Pars...” dedi diğer adam nefes nefese, “ancak bir Pars’a güvenebilir kardeşim, kurallarımızı çabuk unutmuşsun...” Bedenim buz kesip kanım duyduğum sözlerle damarlarımda donduğunda adam Arsil Alaz’a karşı açık bir imayla tamamladı sözlerini. “Ve bizim içimizden bile hainler çıkabiliyorken asla bir Kaplan’a güvenmem.”

Yutkunmak istediğimde dilim bir buz kütlesi, boğazım soğuk bir demire dönüştü ve ses çıkarmak öyle hayati bir hataydı ki tam da şu anda, sanki yutkunsam bile dilimdeki buzlar boğazımdaki demirlere çarpa çarpa orada var olduğumu haykıracaktı.

Az evvel attığım sessiz adımlar dahi çok gürültülü gözükte gözüme. Nefes alsam bir öksürük beni ifşa edecek ve gözlerimi kapatsam bir rüzgârla öne atılacaktım.

“Onun kılına zarar verirsen...” dedi Arsil Alaz korkumu sesindeki hayvani tehlike ve tehditle körüklerken. “Yemin ederim seni öldürmem için bana yalvarırsın Tufan, yemin ederim.”

Nefesimi tutup tüm cesaretimle korkak, sessiz birkaç adım atmaya başarabildiğimde diğer adam konuşmaya başlamış ve farkında olmadan benim varlığımı işaret eden tüm gürültüyü kendi sesinin altında ezmişti. Ta ki karın altına gizlenmiş bir taşla takılıp kalçamın üzerine yere kapaklanarak o ana kadar çıkaramadığım tüm gürültüyü çıkarana kadar. İki adamın da konuşmayı yarıda kesip gürültüme kulak kesildiğini anladığım andan sonra bir saniye bile duraksamadan ilk sokaktan sapıp koşmaya başladım. Yeterince uzaklaşabildiğimde omzumdaki yaya ve ok kılıfına uzanmıştım ki etrafımda bu kadar asker varken bu davranışın oldukça dikkat çekeceğini fark ederek kendimi durdurdum.

Amber’e gitmek istemiyordum. Eğer babamın dediği gibi Arsil Alaz beni bulacaksa önce oraya bakacaktı. Hemen şimdi doğruca eve gitmek de istemiyordum. Kendimi bu kadar çabuk açık etmek canıma mâl olabilirdi. Yönümü değiştirip birkaç sokak ötede kalan camiye doğru koşmaya başladım. Aklımdaki tüm sorular ve biriken tüm merakım

korkunun baskısı altında yerini yalnızca güvende kalma ihtiyacına bırakmıştı.

O adamlar Pars'tu hem de ikisi de ama en önemlisi o iki adamdan biri babamın güvenmemi söylediği Arsil Alaz'dı. Ben, babamdan kalan bir notla bir insana güvenirdim fakat düşmanıma güvenmek için bir kâğıt parçasından fazlası gerekecekti.

Camiye ulaştığımda askerler avlunun dışında bekliyordu. Yanlarından geçip içeri girerken aralarından biri omuzuma asılı yayımla ilgili bir şeyler söylediğinde bunun yasadışı olmadığını söyleyerek kendimi savundum fakat öyle olağanüstü durumlar içindeydik ki eğer bana, artık yasal değil, dese ona inanmam pek kolay olurdu. Yine de hiçbir şey söylemedi, ben de onları geride bırakıp camiye girdim.

Kaç saatim caminin bir köşesinde oturup bu karmaşa ve belirsizlikten net bir kurtuluşla çıkmak için dua etmekle geçti bilmiyordum fakat oldukça erken saatte girdiğim bu camide yaklaşık bir saat önce öğlen namazını kılmıştık, sonra yeniden köşedeki o yere geçmiştim.

Arsil Alaz babamı kandırması mıydı ya da babam onun bir Pars olduğundan haberdar mıydı? Hiç sanmıyordum çünkü Arsil Alaz'ın konuştuğu diğer adam bundan, kimsenin haberdar olmadığı bir sır gibi bahsediyordu ve eğer onlarla bire bir muhatap olsaydım bana bunu söylemeyeceklerinden emindim. O halde, o adam büyük ihtimalle babamı kandırmıştı.

Ben hayatım boyunca kaç Pars görmüştüm ki şimdi babam onlardan birine güvenmemi isteyebiliyordu? Zırvalık! İhtimal yok, babam kesinlikle bu durumdan haberdar değildi ve babam gibi zeki, dikkatli bir adam kandırılabilirdiye ben arkama bile bakmadan kaçmalıydım.

Çok arkadaşım olduğu söylenemezdi. Amber'i açma riskine de giremezdim çünkü koca bir dükkânı kimse gizli gizli açamazdı. Şimdilik en güvenli yer Dilşah'ın evi gibi gözüküyordu ama bu da onları riske atardı. Sanırım... Babamın tanıdıklarından birini arayabilirdim hatta belki Direnişçilerden biri bile olabilirdi, durumu onlara anlatabilirdim. Onlara ulaşacağım telefonları bulmak için ya Amber'de babamın

çalışma odasını aramalıyım ya da eve gidip babamın defterlerini kurcalamalıyım.

Aslında kararımı daha seçenekleri düşünürken vermiştim. Dükkânı açarak Arsil Alaz denen adama yerimi belli etme riskine girmekten- se dikkatli davranarak ormana girer ve sonra gizlice evimin yolunu tutardım.

Saatler geçmiş ve dışarı çıkmak için ertelediğim zaman, yatsı ezanının okunmasıyla son bulmuştu. Gökyüzü akşam karanlığına gizlenebileceğim kadar kararmıştı. Cemaatin toplanmasını bekleyip yatsı namazını kıldıktan sonra çıkacak ve kimsenin dikkatini çekmeden ormana ulaşacaktım.

Namazımı kıldım, kendimi kandırıp biraz daha vakit kazanmaya çalışarak duadan sonra birkaç dakika daha bekleyip sonunda cesaretimi topladım ve pelerinimi üzerime aldım. Başlığımı yüzüme düşürmek için avludan çıkmayı bekleyecektim, dikkat çekmemeliydim. Kılıfımdan bir ok çıkarıp pelerininimin altına sakladım ve yayımı saniyeler içinde elime alıp hazır olacağım bir açıyla omzuma asarak dışarı çıktım.

Cemaat neredeyse dağılmıştı. Avluda kalan birkaç yaşlı amca gitmek üzere yavaş yavaş toparlanıyordu. Sokağa çıkıp yürümeye başladığımda başlığımı indirmeden önce birkaç askerin göz ucuyla bana bakarak ses çıkarmadan önlerine döndüğünü gördüm. Dikkatlerini çekmemek için benim gibi camiden yeni çıkmış iki teyzeye selam verip rahat adımlarla sokaktan çıktım. Şimdilik ortalık sessizdi ve kendimi tümüyle yalnız hissediyordum. Bu iyiye işaretti.

“Şükürler olsun,” dedim nefes nefese kalmış bedenimi bir ağacın gövdesine yaslariken. Ormanın kıyısında, birkaç ağacın gölgesine gizlenmiş soluklanıyordum ve sokak lambalarının ulaşamadığı karanlık köşelerde bile fener açmadan yolumu bulmuştum. Aldığım nefes dışında tek bir ses bile kulaklarıma ulaşmamıştı.

Bedenimdeki yorgunluğa aldanarak bu ağacın dibinde saatler geçirmemek için ayağa kalkıp kasaba ışıkları ardımda kaybolana kadar ormanın derinliğine doğru yürüdüm. Ayın önüne geçen bulutlar tüm ışığı emdiği için artık feneri açmam bir zaruret haline gelmişti. Her